

bam
bú

THEODOSIA

I LA VARA D'OSIRIS

Traducció d'Anna Llisteri

R. L. LAFEVERS

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Theodosia and the staff of Osiris*

© 2008, R. L. LaFevers, pel text
© 2022, Anna Llisterra, per la traducció
© 2022, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Mercè López
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2022
ISBN: 978-84-8343-809-1
Dipòsit legal: B.11170-2022
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

El paper utilitzat en la impressió
d'aquest llibre prové de boscos
gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro
Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si
necessiteu fotocopiar o escanejar
fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).

CAPÍTOL I

UNA FESTA MOLT ELEGANT

Les blondes del vestit de festa em picaven de mala manera. No entenc com poden fer coses tan complicades com els automòbils o les màquines voladores, però no poden inventar una blonda que no piqui. Tot i que la mare no semblava patir aquest problema, hauria d'observar amb atenció les altres senyores a la recepció d'aquell vespre per veure si en mostraven cap símptoma.

–Em sorprèn veure't tan callada, Theodosia –va dir el pare, interrompent els meus pensaments.

–Et sorprèn? –vaig repetir. Però què devia voler dir amb allò?

–Em pensava que estaries xerrant a mil per hora sobre la recepció de Lord Chudleigh.

Aquella nit havia de ser la meva gran presentació en la vida professional. I tenia pensat assaborir-ne cada segon. Seria la primera nena d'onze anys que es barregés amb ells. I si em demanaven que fes un discurs? Oi que seria esplèndid? Estaria allà dreta, amb tots els ulls fixos en mi, guardians i lords i sirs i tota

mena de gent elegant, i llavors jo... hauria de dir alguna cosa. Potser, al capdavant, haver de parlar no era una idea tan fantàstica.

–El més probable és que estigui nerviosa, Alistair –va dir la mare, que va posar una mà enguantada al braç del pare–. L'única noieta entre tants dignataris i funcionaris importants? Jo hauria estat incapaç de dir res a la seva edat.

Bé. Això tampoc no era cap gran consol. Potser hauria d'estar més nerviosa del que estava. El carruatge va tombar una cantonada i l'estómac se'm va bellugar de manera incòmoda.

Vam arribar a la residència de Lord Chudleigh a Mayfair, un gran casal de maó vermell amb columnes blanques i finestral. A la porta, un majordom va fer una reverència i va saludar el pare pel nom. Tot seguit ens van fer un gest perquè passéssim a dins, on ens vam afegir a una quantitat absurda de persones, totes abillades amb vestits elegants i frac. Els terres eren de marbre i el vestíbul lluia unes columnes gregues. De fet, tot allò tenia un aire de museu: urnes gregues, un bust de Juli Cèsar, fins i tot una armadura sencera en posició d'alerta. De cop i volta, em vaig alegrar de portar tota aquella blonda que picava: sense ella, m'hauria sentit terriblement mal vestida.

Vaig agafar discretament la mà de la mare.

–La casa de Lord Chudleigh és encara més esplèndida que la de l'àvia Throckmorton –vaig murmurar.

–Que ella no et senti dir-ho –em va avisar el pare.

–Com em podria arribar a sentir? –vaig dir en to burleta–. És a milles d'aquí, al seu propi casal esplèndid.

L'expressió de la cara del pare em va fer pensar.

–És així, oi? –vaig preguntar, no gaire segura.

–Em temo que no. –Parlava mesurant les paraules, com si a ell tampoc no li fes gaire il·lusió.– Es mou en els mateixos cercles socials que Lord Chudleigh.

Era la mena de notícia que podia aigualir tota una nit. Es podria pensar que era una mica exagerada, si no es coneixia la meva àvia.

Em vaig quedar mirant la gentada, desesperada per localitzar l'àvia. Si la veia jo primer, seria molt més fàcil evitar-la.

«Tot i que, de fet, no hauria de patir», em vaig dir mentre entràvem a l'enorme saló de ball. M'estava comportant d'allò més bé i no tenia la més petita intenció de cridar l'atenció de manera desagradable. Ni tan sols l'àvia tindria cap motiu de queixa amb mi aquella nit. Només que ella creu que als infants en general, i a mi en particular, se'ls hauria de veure el mínim possible i sentir encara menys. El simple fet que jo fos allà ofendria enormement el seu sentit del que era correcte.

Sonava música de fons però la gent no ballava; només estava allà dreta parlant i bevent xampany. Ens vam anar movent entre els convidats fins que un home alt que em sonava vagament ens va saludar amb la mà. El pare va alterar el rumb immediatament i va començar a portar-nos a la mare i a mi en aquella direcció.

Quan vam arribar al costat del cavaller, aquest es va tirar cap endavant i va tustar l'esquena al pare.

–Ja era hora que aparegués, Throckmorton. Almenys ha tingut el bon criteri de portar la seva encantadora esposa.

La mare li va allargar la mà, però, en lloc d'encaixar-la, aquell home se la va acostar als llavis i li va fer un petó. «Val més que no m'ho intenti fer a mi», va ser l'únic que vaig poder pensar. Per sort, no ho va intentar. De fet, va fer com si no hi fos fins que el pare es va escurar la gola i em va posar una mà a l'espatlla.

–I aquesta és la meva filla Theodosia, Lord Chudleigh. De qui vam parlar l'altre dia.

–Ah, sí! –Lord Chudleigh es va ajupir i em va mirar amb atenció.– La nostra petita arqueòloga acabada d'incorporar, oi? Segueixes els passos de la teva mare, noieta? Molt bé.

Va estirar un braç i em va donar uns copets al cap. Com si fos una mascota. Ho sento, però simplement no s'ha d'anar pel món donant copets al cap de la gent com si fossin gossos!

El pare em va estrènyer més fort l'espatlla per avisar-me silenciosament.

–I bé –va preguntar–, què és això que he sentit a dir que vostè també ha trobat un artefacte?

–Després que vostès tornessin corrents a casa d'aquella manera tan precipitada –va dir en Chudleigh, que semblava molt satisfet–, vaig haver de fer una escapada a Tebes per assegurar les excavacions.

El pare va fer una petita ganyota.

–Ja ho ha comentat. –Molt fluixet, va afegir:– Tres vegades. –I després en veu alta:– Em sap terriblement greu que passés tot allò. Si el meu fill no hagués estat tan malalt...

–Ah, va ser agradable anar a treballar sobre el terreny i fer un tast de la seva feina. –En Chudleigh va donar un copet de colze al pare.– Vaig tenir l'oportunitat de fer una petita troballa pel meu compte, a més. Era d'allò més visible, de fet. No sé com és que vostè i la seva dona no la van enviar directament amb els primers lots. De fet, he preparat una cosa molt especial per a tots els convidats d'aquesta nit. –Va inflar el pit i es va gronxar damunt dels talons.– En honor del meu descobriment més recent, avui desembenarem una mòmia!

Desembenar una mòmia! La panxa se'm regirava només de

pensar-hi. Que no entenia que la momificació era un ritu mortuori sagrat dels antics egipcis? Que desembenar una mòmia seria el mateix que despullar el cadàver del seu avi?

–Senyor –vaig començar a dir, però el pare em va pressionar un altre cop l’espatlla. Segur que acabaria amb un bon blau de tanta força que feia amb la mà.

–Fascinant, senyor –va ser l’únic que va dir–. Ho esperem amb ganes.

–Bé, bé. Ja m’ho pensava –va assentir en Chudleigh movent el cap.

El pare es va disculpar, ens va agafar de bracets a la mare i a mi i va començar a guiar-nos en una altra direcció.

–Em pensava que això de desembenar mòmies havia passat de moda amb la reina Victòria –va rondinar molt fluixet la mare.

–Per què no has dit res? –vaig preguntar al pare, girant-me d’una revolada quan ja no ens podien sentir–. És una profanació, oi?

–Sí, suposo que sí, Theodosia. Però no soc personalment responsable de totes les mòmies que venen d’Egipte, ja ho saps. A més, aquest home pertany a la junta directiva del museu. No em puc arriscar a posar-me’l en contra i, si li digués que desembenar la seva mòmia acabada d’arribar és de mala educació, segur que és el que aconseguiria.

Em vaig girar cap a la mare.

–Ah, no –va dir–. A mi no em miris. Jo ja en tinc prou i de sobres amb el fet de ser una dona en aquest camp. No em puc permetre cap mostra de sentimentalisme o emocions.

Bé, havia valgut la pena intentar-ho.

–On creieu que en Chudleigh va trobar la mòmia? –vaig preguntar–. Jo no en vaig veure cap a la tomba ni a l’annex. I tu, pare?

–Bé, no. Però, d'altra banda, estava molt amoïnat per treure't d'allà sana i estàlvia. Ara, a veure si acabem de passar aquest diantre de vespre. Ufff!

La mare va apartar el colze de les costelles del pare.

–Se suposa que aquest vespre és per passar-ho bé –li va recordar.

De fet, jo havia tingut l'esperança de passar un vespre d'allò més agradable amb els meus pares. També havia tingut l'esperança que mudar-me i assistir a un dels seus actes socials potser els ajudaria a veure'm d'una manera una mica diferent.

O simplement veure'm, en lloc de passar tot el vespre mirant altres adults per damunt del meu cap.

Fent veure que no els havia sentit, em vaig posar de puntetes, per si podia localitzar la mòmia. No em podia creure que m'hagués passat per alt una mòmia en un lloc visible, per molt que m'haguessin estat perseguint les Serps del Caos.

Era inútil. Hi havia massa gent, i tothom era més alt que jo. Quan vaig tornar a abaixar la vista, vaig trobar un home gran que m'examinava a través del monocle com si fos un insecte clavat amb una agulla. Una dona molt rodona vestida amb tot de volants de color mostassa es va acostar els impertinents al nas i després va fer petar la llengua amb desaprovació. Francament, es podria pensar que no havien vist mai cap nena d'onze anys.

–Suposo que val més que anem a presentar els nostres respectes a la mare.–El pare va fer el suggeriment amb el mateix entusiasme que podria haver mostrat per saltar des del pont de Londres a les aigües brutes i glaçades del riu Tàmesi.

Que era exactament com em sentia jo respecte a anar a veure l'àvia, si havia de ser sincera. Per sort, just llavors es va obrir un buit entre la gent i vaig reconèixer una persona.

–Oh, mira, pare! Allà hi ha Lord Snowthorpe.

I si bé ell no era una de les meves persones preferides, sí que estava dret al costat d'una de les meves persones preferides, Lord Wigmore. Només que en teoria jo ni tan sols havia de saber de l'existència d'en Wigmore, perquè era el cap de la Germandat dels Guardians Escollits, una organització secreta que havia fet jurament de vigilar tots els objectes i artefactes sagrats del país. Com que l'Imperi britànic havia acumulat una bona pila de relíquies i objectes encantats, era una bona feinada. La Germandat era el que s'interposava entre el nostre país i qualsevol forma de màgia antiga que, desfermada, pogués provocar horrors entre nosaltres. Bé, la Germandat i jo, de fet. Vaig saludar amb la mà els dos homes.

–No, Theo! –va xiuxiuejar el pare–. No tinc gens de ganes de parlar amb...

–Throckmorton! –el va cridar Lord Snowthorpe.

–Oh, càsumtot. Mira què has fet ara.

Com podia ser que el pare no s'adonés que l'Snowthorpe era cent vegades millor que l'àvia? A més, tenia l'esperança que un d'aquells senyors potser sentiria la mateixa repulsió que nosaltres davant de la idea de desembenar una mòmia. Com que no treballaven per a Lord Chudleigh, potser ells ho podrien aturar.

Quan vam arribar on era l'Snowthorpe, Lord Wigmore em va picar l'ullet, i tot seguit em va fer molt lleugerament que no amb el cap, per indicar-me que no havia de revelar que el coneixia. Li vaig tornar la picada d'ullet.

Es van intercanviar una colla de falsament cordials «hola» i «m'alegro de veure'l», i després l'Snowthorpe va passar al seu autèntic motiu de voler-nos saludar: fer el tafaner.

–Què, aquell Cor d'Egipte seu va arribar mai a aparèixer? –va preguntar.

El pare es va posar rígid i la mare va enlairar el nas, altiva.

–Em temo que no –va dir–. El lladre se’n va acabar sortint.

Aquell era un tema que no m’hauria fet res evitar una mica més de temps. Tota la vida, per exemple. Els meus pares no tenien ni idea que havia estat jo qui havia tornat el Cor d’Egipte al lloc on li pertocava reposar, a la Vall dels Reis. Havia estat l’única manera d’anul·lar la maledicció terrible amb què havia estat infectat l’artefacte. Per descomptat, en Wigmore i la seva Germanat dels Guardians Escollits m’hi havien ajudat una mica. Però els pares tampoc no sabien res d’allò.

–Llavors, què eren totes aquelles falòrnies sobre una neteja que em van voler fer empassar? –va voler saber l’Snowthorpe.

–Bé...

El pare es va mirar la mare fent cara de desesperació. Ella li va tornar la mirada, buscant alguna cosa per dir i no trobant res. No podrien haver semblat més culpables ni si ho haguessin intentat, de manera que vaig intervenir:

–Les autoritats ens havien demanat que ho mantinguéssim en secret mentre feien unes investigacions. No volien que els criminals s’assabentessin del que sabien o de qui sospitaven.

Quatre parells d’ulls em van mirar des de dalt, sorpresos.

–No va ser això el que us van dir, pare? –li vaig suggerir.

–Sí –va dir, mentre es recuperava prou bé–. Van dir exactament això.

El bigoti d’en Wigmore es va bellugar un moment.

–Faci el favor de presentar-me aquesta senyoreta tan encisadora, Throckmorton.

Com si ens calgués una presentació! Només havíem col·laborat estretament per evitar una de les pitjors crisis que havien afectat mai el territori britànic.

–Perdoni'm. Lord Wigmere, li presento la meva filla, Theodosia Throckmorton. Theodosia, et presento Lord Wigmere, director de la Societat Antiquària.

–Encantada de conèixer-lo, senyor –vaig dir fent una reverència com cal

–Igualment.

Abans que l'Snowthorpe pogués posar-se a pontificar sobre el Cor d'Egipte un altre cop, vaig decidir plantejar-los el que em preocupava.

–S'han assabentat dels plans de Lord Chudleigh per a aquest vespre?

Vaig notar que el pare em mirava amb les celles arrufades, però vaig fer tot el que vaig poder per no fer-li cas, cosa que era força difícil quan l'escalfor de la seva mirada amenaçava de perforar-me el crani.

L'Snowthorpe es va animar.

–Et refereixes a desembenar la mòmia?

–Sí. No creuen que no està bé fer una cosa així... com a espectacle?

L'Snowthorpe va descartar el que acabava de dir amb un gest de la mà.

–Caram, no! És bo per al negoci, això. A la gent li encanten les mòmies, i sempre que creix el seu interès, també creix la venda d'entrades als museus.

–Però no és una profanació?

La cara de l'Snowthorpe va perdre l'expressió agradable que tenia i em va mirar des de dalt, gairebé com si em veiés per primera vegada.

–Sones ben bé com en Wigmere. Si fos per ell, ens faria enviar tots els nostres artefactes de tornada a Egipte.

Bé, els que estan maleïts segur, almenys. Vaig enviar una mirada de súplica en direcció a en Wigmore, però aquest va fer que no amb el cap amb expressió comprensiva.

–Ja ho he intentat i no me n’he sortit. En Chudleigh està massa decidit a gaudir-ne.

Vaig sentir una gran punxada de decepció. Vaig mirar per damunt l’espatlla. La gent s’havia separat una mica. Vaig entreveure una taula amb tot de convidats agrupats al voltant, però encara no podia veure la mòmia mateixa.

Realment, aquella festa dels adults no era gens divertida. No el que jo considerava una festa com cal. Vaig enxampar encara un altre vell xaruc mirant-me fixament i em vaig adonar que aquell escrutini m’havia fet venir una set horrorosa. De sobte, em moria de ganes de beure un got de llimonada o cervesa de gingebre freda. Mentre buscava entre la gent l’home que portava la safata amb els refrigeris, encara una altra vella dama m’examinava amb els seus binocles. Vaig arrufar el nas. Que no s’adonaven de la poca educació que tenien, aquella gent?

La dona va deixar anar els binocles i em va caure l’ànima als peus quan em vaig trobar mirant la cara escandalitzada de l’àvia Throckmorton! Em vaig afanyar a girar-me, fent veure que no l’havia vist.

Al cap d’uns segons, va aparèixer un lacai d’aspecte molt tibet al costat del pare.

–La senyora desitja que li demani que vagi a acompanyar-la immediatament –va dir.

–Què? –va preguntar, i llavors va veure la seva mare–. Oh, sí, és clar!

Es va acomiadar d’en Wigmore i l’Snowthorpe i tot seguit

ens va portar cap al lloc on l'àvia conversava amb un home tirant a baixet i panxut. Quan vam arribar, l'àvia va oferir la galta al pare perquè li fes un petó. Ell l'hi va fer (a contracor, n'estic segura) i després l'àvia es va girar cap a la mare i va inclinar lleugerament el cap.

–Henrietta.

–Senyora –va respondre la mare amb un altre gest del cap.

L'àvia no em va fer gens de cas. Encara no em parlava per haver-me escapat quan estava sota la seva tutela. Igualment, li vaig voler demostrar que podia ser educada fins i tot quan ella no ho era, i li vaig fer la millor de les reverències.

–Com està, àvia? M'alegro molt de tornar-la a veure.

L'àvia va bufar pel nas amb desaprovació, i després va preguntar al pare:

–Què hi fa, aquí?

–Bé, mare, va fer un descobriment força destacat, localitzant aquell annex secundari de la tomba d'Amenemhab. Lord Chudleigh va suggerir que la portéssim amb nosaltres per celebrar el seu primer descobriment per al museu.

–Això no és lloc per a les criatures i aquesta nena ja porta uns horaris massa irregulars. Si no sou capaços de pujar-la com cal, llavors potser me n'hauré de fer càrrec jo. –L'àvia em va examinar durant una bona estona abans de continuar.– Heu tingut gaire sort a l'hora de trobar-li una institutriu nova?

El pare i la mare es van mirar un moment amb aire culpable. Es notava que se n'havien oblidat completament.

–Encara no. Però continuarem buscant.

A la mare se li va escapar la mirada de menyspreu que li va llançar l'àvia, però a mi no. Vaig aclucar els ulls i vaig mirar amb ràbia la vella manefla.

Només que estava tan ocupada no fent-me cas que ni se'n va adonar, i es va girar cap a l'home que tenia al costat. Em vaig quedar amoïnada per la idea de l'àvia supervisant la meva criança. Em debatia entre l'horror que em provocava la idea i la fúria per com tractava la mare.

–Alistair, et vull presentar l'almirall Sopcoate.

L'almirall Sopcoate tenia un rostre jovial. De seguida va creuar la mirada amb la meva, i va somriure. Em va caure bé immediatament.

–A què ha dit que es dedicava, Throckmorton? –va preguntar l'almirall Sopcoate mentre donava la mà al pare.

El pare va obrir la boca per contestar, però l'àvia va parlar com si no hi fos.

–És el conservador en cap del Museu d'Antiguitats i Llegendes.

Quan l'àvia no va dir res més, el pare es va afanyar a intervenir.

–I ella és la meva dona, Henrietta. És l'arqueòloga del museu i ens ha portat una bona part dels nostres descobriments més espectaculars.

L'àvia va agafar aire pel nas.

–I ella és la meva filla, Theodosia –va continuar el pare.

L'almirall Sopcoate em va allargar la mà. (Res de copets al cap ni petons! Sabia que m'havia caigut bé per un bon motiu.)

–Encantat de conèixer-te, estimada.

–Igualment, senyor. –Encara decidida a comportar-me tan bé com pogués, vaig afegir: –Potser algun dia li agradaria venir a visitar el nostre museu? Li faríem una visita guiada amb molt de gust.

A l'àvia se li van encendre els ulls de ràbia. Em va clavar una mirada que deia ben clar «No t'atreveixis a tornar a parlar en presència meva» i després es va tornar a adreçar a l'almirall.

–Tot just ara parlàvem del *Dreadnought*, l'última incorporació que ha fet l'almirall Sopcoate a la flota que protegeix el nostre país.

–Sí! Ja l'ha vist, Throckmorton? –va preguntar en Sopcoate.

–La veritat és que no –va dir el pare–. Tot i que n'he llegit alguna cosa al diari.

–El *Dreadnought* és la joia de la corona més recent de la marina de Sa Majestat –va explicar en Sopcoate–. Ha deixat obsolets la resta de vaixells de guerra del món.

–Si voleu saber què en penso –hi va ficar cullerada l'àvia–, no ens sobra ni un sol vaixell de guerra. No ara que Alemanya està decidida a esdevenir la primera potència naval del món.

–Au, au, Lavinia –la va tranquil·litzar l'almirall Sopcoate–. L'Armada britànica és el doble de forta que les dues següents forces combinades.

Lavinia! Li havia dit pel nom! Si jo fins i tot m'havia oblidat que en tenia.

–No, si Alemanya se'n surt amb la seva –va respondre amb to sinistre–. Estan decidits a desafiar la nostra supremacia naval.

–No pateixi. –En Sopcoate va picar l'ullet alegrement.– Quan aquells alemanys vegin el *Dreadnought*, s'oblidaran del propòsit forassenyat d'estar al mateix nivell naval que Anglaterra.

–Però això no és una mena de provocació? –va preguntar el pare–. Com saben que no s'hi tornaran amb ganes, decidits a construir encara més vaixells de guerra pel seu compte?

És que els adults no podien parlar de res més que guerres i política? Jo sabia que els alemanys i els britànics no s'avenien, però la meva opinió –que ningú no em demanava– era que sobretot era culpa de les Serps del Caos. Es tractava d'una organització secreta dedicada a escampar el desordre i la discòrdia per

assolir la seva aspiració de dominar el món. Concretament, volien que Alemanya i la Gran Bretanya estiguessin com gat i gos. Volien inestabilitat i caos absolut per tal de poder intervenir i prendre el poder. No obstant això, ara que en Wigmore i jo havíem frustrat els seus plans, segur que totes aquelles proclames bèl·liques poca-soltes s'anirien apagant.

Per sort, abans que els adults es poguessin allargar gaire, ens va interrompre un dring suau. Lord Chudleigh picava a la seva copa de xampany amb una forquilleta minúscula.

–Ha arribat el moment. Vinguin tots cap aquí. Ara tenen l'oportunitat de veure desembenar una mòmia, la revelació dels secrets dels egipcis.

Un murmuri d'anticipació va recórrer la multitud, i tothom es va anar acostant a la taula on reposava la mòmia. Vaig estirar la mà al pare.

–Ho he de mirar, pare? No em puc esperar allà més lluny?

–No hi ha res que t'hagi de fer por, ja ho saps –va dir, i em va donar uns copets a l'espatlla.

És clar que ho sabia! Allò no era el problema. Només era que em semblava malament anar desembenant una pobra mòmia davant de totes aquelles visites bocabadades a les quals els importava un rave l'antic Egipte o la recerca erudita sobre les pràctiques funeràries egípcies.

Mentre ens acostàvem, vaig procurar quedar-me darrere del pare i la mare, però llavors l'almirall Sopcoate es va apartar una mica.

–Vine aquí, senyoreta. Posa't davant meu, que ho veuràs millor. Això no t'ho pots perdre!

Per descomptat, l'almirall només volia ser amable. Vaig obrir la boca per dir «No, gràcies», però em vaig adonar que l'àvia em

mirava. La lluïssor d'advertència dels seus ulls em va dir que no tenia l'opció de rebutjar-ho. Empassant-me un sospir, vaig fer uns passos endavant i em vaig trobar a primera fila, bastant a prop de la mòmia de la taula.

–Aquesta mòmia no identificada es va trobar a l'interior de la tomba d'Amenemhab descoberta recentment –va continuar en Chudleigh–. Esperem que, amb la retirada de les benes, aquesta nit descobrim més coses sobre qui era, i també que ens ajudi a comprendre millor els misteris de la momificació. Estan a punt?

Una onada d'assentiment va recórrer els allà reunits.

–Throckmorton, Snowthorpe, podrien fer els honors, si us plau?

El pare va parpellejar, sorprès. Es va afanyar a dissimular l'expressió de disgust que li havia vingut a la cara i va avançar amb aire resignat.

–Comencem pels peus, si li sembla bé? –va proposar l'Snowthorpe.

Em vaig plantejar si tancar els ulls, però llavors vaig pensar que potser l'àvia Throckmorton podria adonar-se'n. Per posar a prova la teoria, vaig tancar amb força els ulls, només un segon brevíssim. Immediatament vaig notar que alguna cosa em punxava l'omòplata i vaig sentir un esbufec de desaprovació.

Vaig obrir els ulls i vaig pensar un moment si oferir-li un mocador. I ara! No entenia com podia ser de mala educació tancar els ulls però era perfectament correcte anar ensumant constantment, com un d'aquells porcs que fan servir per buscar tòfones.

Vaig tornar a dirigir l'atenció cap endavant, però vaig fixar la mirada en el pare en lloc de la mòmia.

Cal una estona sorprenentment llarga per desembenar una mòmia. Per entretenir tots els convidats, Lord Chudleigh anava

xerrotejant sobre llegendes i malediccions de mòmies: la brossa més sensacionalista que es podia trobar, la major part de la qual no s'acostava ni de lluny a la veritat. Quan va arribar a la part sobre com abans solien moldre les mòmies i ingerir la pols per les seves propietats màgiques (aquesta part és certa, per desgràcia), jo ja estava tan profundament fastiguejada que se'm va escapar:

–Aquesta no la pensa moldre, oi?

Hi va haver un llarg moment de silenci en què tothom va decidir quedar-se'm mirant i de cop i volta em vaig recordar que havia promès no fer res per cridar l'atenció.

–No, no –va respondre en Chudleigh amb una rialla falsa–. És clar que no. Aquesta passarà a formar part de la meva col·lecció personal.

–Oh. Li prego que em perdoni –vaig dir, alhora que em jurava tenir la boca tancada des d'aquell moment.

Per fi, el pare i l'Snowthorpe van arribar al cap de la mòmia. Vaig mantenir meticulosament els ulls clavats a la cara del pare. Quan van aixecar l'última bena, la gent va fer un esbufec d'horror i gaudi.

«No penso mirar, no penso mirar», em repetia. Però de vegades, com més et concentres a no fer una cosa, més atreta et sents a fer-la. Al final, la curiositat em va superar i vaig mirar.

–Contemplin... el sacerdot desconegut d'Amenemhab! –va proclamar Lord Chudleigh.

Es van sentir uns aplaudiments dispersos entre la gent. Incapaç de contenir-me, vaig fer un pas endavant, amb els ulls fixos en la cara de la mòmia.

Era una cara que havia vist feia només pocs mesos, quan m'havia vist obligada a enfrontar-me a tres Serps del Caos a la tomba de Tuthmosis III. Les paraules del seu líder em van

ressonar a les orelles. «Ja m'ha fallat dues vegades. No n'hi haurà una tercera.»

–Oh, no, Lord Chudleigh. –Les paraules se'm van escapar abans de poder aturar-les.– No és cap sacerdot desconegut del període del Regne Nou. És el senyor Tetley. Del Museu Britànic.

CAPÍTOL 2

EL RETORN DEL CAOS

Tot d'exclamacions escandalitzades van esclatar entre la gent. El pare em va fer una mirada estranya.

–Coneixes en Tetley?

–Es pot saber de què parles? –va preguntar en Chudleigh.

–Aquest cop ha anat massa lluny –vaig sentir afirmar l'àvia darrere meu.

Just quan la seva mà com una urpa intentava agafar-me, vaig fer tres grandiosos passos endavant i vaig contestar primer la pregunta menys complicada.

–El que intento explicar és que això no és una mòmia de l'antic Egipte, sinó una falsificació molt recent.

Una expressió d'indignació va passar un moment per la cara d'en Chudleigh, que va intentar dissimular-la sense èxit amb fatxenderia jovial.

–Au, va. Què podria saber de mòmies una noieta? No gaire, diria jo.

–Bé, doncs s'equivocaria, senyor. –L'esbufec escandalitzat de

l'àvia em va fer adonar que havia sonat grollera, tot i que només intentava fer notar que de ben segur sabia coses sobre mòmies.– Veu com no hi ha cap amulet entre les benes? Això és d'allò més estrany. I miri aquí. No porta cap túnica de lli, ni faldilla, ni tan sols un tapall. Porta... samarreta i calçotets llargs. –Vaig notar com m'entrojava i vaig sentir una commoció darrere meu.

–Porteu-me les sals! –va exclamar una veu.

Vaig mirar per damunt l'espatlla i vaig veure com l'almirall Sopcoate arrossegava l'àvia Throckmorton a una otomana. Em vaig empassar saliva i em vaig girar un altre cop per enfrontar-me al pare i Lord Chudleigh. Aquest tenia la cara molt vermella.

–Bé, a veure...

El pare es va estirar el coll de la camisa.

–Em temo que ha assenyalat unes irregularitats molt justificades, senyor –va dir.

En Chudleigh no semblava gaire content de veure confirmada la meua opinió. Em va fer por que es pensés que el pare només ho deia per defensar-me a mi, i per això em vaig adreçar a Lord Snowthorpe. Si algú podia reconèixer en Tetley, era ell.

–Vostè què opina, senyor?

Molt a contracor, com si no tingués el més mínim desig d'apropar-se al centre de la controvèrsia que començava a sorgir, l'Snowthorpe em va mirar a mi i després a en Chudleigh, que cada minut que passava estava més vermell. Em va agafar por que el pobre home tingués un atac de feridura.

–Reconeix la mòmia, senyor? –li vaig preguntar.

L'Snowthorpe em va mirar amb condescendència.

–I ara, estimada noieta. T'agraeixo la fe que tens en mi, però és impossible que reconegui totes les mòmies d'Egipte.

Francament, aquell home tenia el cervell de la mida d'un pèsol. Lluitant contra la frustració creixent, ho vaig tornar a intentar:

–Sí, però no li sona d'alguna cosa? No ha vist mai aquesta cara?

–On hauria d'haver vist jo aquesta cara? –L'Snowthorpe semblava horroritzat.

Vaig fer una petita ganyota.

–Només miri un moment, senyor. Si realment és el senyor Tetley del Museu Britànic, vostè ho sabrà millor que jo.

–Sí, sí –va dir en Chudleigh–. Vingui a mirar i demostrï-li a aquesta pobra nena que està greument confosa.

L'Snowthorpe es va atansar al cap de la mòmia i va aixecar el monocle.

–Bé, és cert que en Tetley va desaparèixer fa unes setmanes. Va sortir un matí del despatx i no va tornar mai.

–Així doncs, és possible –vaig dir.

En Chudleigh em va mirar amb ràbia.

–Però això no demostra que anés a un lloc tan llunyà com Egipte i acabés convertit en mòmia!

–Estic segura que no va ser per voluntat pròpia –vaig observar.

El pare em va agafar amb decisió pel colze i em va fer apartar uns quants passos d'en Chudleigh.

–Es pot saber com és que coneixies en Tetley? –em va preguntar amb un murmuri carregat d'irritació.

Ai, mare. Tenia moltes esperances que s'oblidaria d'aquella pregunta en concret.

–Ah, una vegada em va ajudar molt. L'últim cop que vaig visitar el Museu Britànic.

–I què dintre hi feies, allà? –va preguntar.

–Només volia mirar què feia la competència, pare –vaig contestar, abaixant la veu–. No m’ho vaig passar gens bé.

–Ja espero que no –va dir, amb la cara més relaxada. Llavors es va dirigir en veu alta a l’Snowthorpe:– I bé? Què opina? És aquell tal Tetley?

L’Snowthorpe va aixecar la mirada, amb la cara blanca com si s’hagués mort.

–Sí –va dir en veu baixa–. Em temo que sí.

La gent va tornar a esclatar en murmuris escandalitzats que van ressonar per tota la sala. En Chudleigh em va traspasar amb una mirada que deia molt clarament que considerava tot allò culpa meva, com si hagués organitzat jo mateixa l’engany a posta.

Algú es va avançar per quedar-se dret a prop meu i em va alleujar trobar en Wigmere al meu costat. Ara aconseguiríem alguna cosa. En Wigmere va fer un gest als altres perquè s’acostessin.

–Si realment és en Tetley –va dir, abaixant la veu–, llavors hem de pensar que hi pot haver joc brut i avisar les autoritats.

–S’ha tornat boig? –va dir en Chudleigh, que va retrocedir horroritzat–. Pensi en l’escàndol que suposaria!

No estava gaire segura d’on veia en Chudleigh l’escàndol: si en el joc brut o en el fet que ell hagués quedat com un babau ignorant.

–És inevitable –va dir en Wigmere.

–Bé, doncs almenys deixi que m’acomodi de tota aquesta gent –va dir en Chudleigh. Em va mirar un moment des de dalt, com si jo fos un embotit de cap de senglar podrit que acabés d’aparèixer al terra de casa seva.– Quina noia més llesta –va dir, però no era cap compliment. Més aviat un renec.

–Ho sento moltíssim, senyor –vaig sentir que deia el pare–. La meva filla ha estat envoltada d'artefactes egipcis des que va aprendre a caminar. Per força havia d'adquirir una part d'aquests coneixements.

–Una manera realment antinatural de pujar una criatura, si vol saber el meu parer –va rondinar l'Snowthorpe.

–Però no l'hi hem demanat –va dir el pare, empipant-se.

En Chudleigh es va començar a allunyar, tibat com un pal.

–És antinatural, tan llesta –es va queixar.

Després de fer-me una última mirada, el pare es va afanyar a anar-li al darrere per treure ferro a la situació. Em vaig quedar sola al costat d'en Wigmore.

–És en Tetley –vaig murmurar–. N'estic segura.

–Ja saps què vol dir, llavors? –Va apartar la vista de la mòmia, i tota la força de la seva mirada va caure damunt meu.– Les Serps del Caos volien que ho trobéssim. Ens volien enviar un missatge.

Quan vaig sentir esmentar l'organització secreta, la boca se'm va quedar seca. Gairebé em feia por preguntar.

–I quin missatge és, senyor?

–Que encara no ens els hem tret del damunt. Tornaran a actuar. I aviat.

Em vaig girar i vaig mirar entre tota aquella gent, mig esperant veure-hi amagats en Von Braggenschnott o en Bollingsworth. Però no, només hi havia Lord Chudleigh acomiadant-se a correu dels convidats.

–Creu que ell hi està implicat, senyor?

–Ho dubto molt –va dir en Wigmore, seguint la meva mirada–. No estic segur que sigui un home prou llest, per començar. Normalment el Caos no fa servir talossos.

En Wigmore semblava convençut, però jo no n'estava. Em semblava que seria fàcil amagar una ment aguda darrere de tota aquella jovialitat i fatxenderia.

Vaig veure un moviment de cua d'ull. L'àvia Throckmorton apartava l'almirall Sopcoate amb un gest de la mà. Va aixecar la vista just llavors, i les nostres mirades es va creuar. Va semblar que la ira que sentia envers mi li donava força i es va posar dreta amb una embranzida. Vaig mirar desesperadament al meu voltant, buscant la mare o el pare, però encara rondaven a prop de Lord Chudleigh, amb l'esperança d'apaivagar-lo.

Quan l'àvia va arribar on era jo, em va mirar des de dalt i va dir, amb els narius tancats:

–Al final això ha anat massa lluny. Cal que algú et faci llaurar dret. Si els teus pares no se n'encarreguen, ho faré jo.

No era que jo li hagués fet res a aquell pobre home. Només per pura casualitat m'havia adonat que la mòmia no era d'un antic egipci. I no comprenia ningú que allò volia dir que s'havia produït un assassinat? I que el cadàver assassinat era allà, recolzat a la paret folrada de paper de seda amb aigües, just a sota dels nostres nassos?

Si voleu saber què en penso, hi ha gent que no té perspectiva.